

POPESTRIMO ŠOLO

EGSS

TROJANSKI KONJ

Manca Japelj

TROJANSKI KONJ

Videl je to. In občutil tudi. Ni še izkusil take bolečine, a zavedal se je, da bi se lahko izteklo veliko huje. Ni si drznil razmišljati o tem, kako je to doletelo druge. Počutil se je kot kriminallec. Kriminallec, ki je uničil svetovno gospodarstvo zaradi ene majhne napake.

Ryujev šef bo dva tedna službeno odsoten v Oslu. Če bo vse šlo kot po načrtu, ga v pisarni ne bo precej dlje. V tem času se bo Ryu že otrešel očitkov o svojem kriminalnem dejanju in zaživel bo tako kot pred tem.

Vedel je, da mu bo uspelo. Mora mu. V življenju je dosegel že toliko stvari, da mu tokrat enostavno ne sme spodleteti. A globoko v sebi je čutil, da nekaj ni prav. Da nekaj ni, kot bi moralo biti. Tega občutka ni imel še nikoli do sedaj. Bil je neke vrste strah, podoben tistemu, ko si bil v šoli kazensko vprašan, dobil slabo oceno in o tem moral povedati doma. Vendar ... ta občutek je bil močnejši. In tega ga je bilo groza.

Na dan planiranega maščevanja se je živčno zbudil veliko prej kot po navadi. Sivomodra budilka na njegovi nočni omarici je kazala tri zjutraj. Šel je pod tuš. Bil je tako nervozen, da se je kar tresel. Tako, da si je pozabil prepevati in požvižgavati. Nekajkrat se je nekoliko poparil in nekajkrat skoraj zmrznil, ko je iskal za vodo primerne temperature.

V naglici si je skuhal še močno turško kavo, jo nalil v svojo srebrno termovko in se s svojim črnim avtom znamke BMW odpravil od doma. Hitro je še preveril, ali v svojem nahrbtniku ima vse, kar potrebuje in dobil je željen vtis.

Ob vožnji je razmišljal o svoji popolni ženi. Le kaj bi si ona mislila o tem? Gotovo bi mu zavila vrat, če bi samo namignil na tovrstno dejanje. Tako dejanje je zanj hujši greh kot če bi jo prevaral. Bila je tako močno pobožna. Verjetno bi ga obtožila, da sodeluje s hudičem. To, da bi zlomil njeno vizijo o popolni, normalni družini, bi ga pokopalo. Bolelo bi ga bolj, kot če bi bil sežgan na grmadi.

Cesta ni bila prometna tako, kot po navadi. Le za nekaj sekund ga je ustavil semafor. Takrat ga je prešinilo ... Kaj se bo zgodilo, če mu ne uspe? Kaj bo, če bo kdo ugotovil, da je bila vse to njegova krivda? Kako se bo zagovarjal? Kaj bo, če ga kdo toži? Kako bo dokazal, da ni kriv? To in še veliko drugih kakojev in zakajev se mu je pletlo po glavi. Še na razgovoru za službo ni bil tako živčen kot sedaj. A vsaj zamotil se je, da ni razmišljal o tem, kako bo zlomil celotno družino. Pravo malo olajšanje z zelo grenkim priokusom.

Bil je prvi, ki je prispel v podjetje, pri katerem je bil zaposlen. Čim prej se je želel lotiti dela. Danes naj bi ob pol osmih imel sestanek, zato mora pohiteti. Ima še natančno eno uro časa, da vse skupaj uredi. Moral si je čestitati, da je prišel pravi čas z vsem, kar potrebuje. A kmalu je ustavil to svojo malo zabavo, saj je vedel, da bo razlog za veselje šele, ko mu bo načrt uspel tako, kot je planiral.

Tudi če je bil edini, ki je že prišel na svoje delovno mesto kar nekaj ur prezgodaj, se je odpravil k delu. Virus, ki bo lahko porušil to podjetje, ki ga tako zelo sovraži, lahko kar nekaj računalnikov zajame, še preden kdo dobi priložnost, da ga zasači. Vseeno si je pripravil nekaj izgovorov. Nekaj dobrih izgovorov.

Na mizo v svoji svetli pisarni je zložil vse potrebno. Nahrbtnik je odložil ob predalniku za njegovim stolom, na katerega se je usedel. Je bil že od zmeraj tako neudoben? Je to le trenutno stanje? Takrat se je tresel že tako močno, da je komaj prižgal računalnik in monitor, ki ga je uporabljal v službi.

»V redu je. V redu bo,« si je potihoma prišepetaval, v upanju, da bo delovalo. Večkrat, kot si je to rekel, bolje se je počutil.

Svoj prenosnik je povezal s službenim računalnikom. Tako je v roku nekaj sekund imel nadzor nad vsemi računalniki v podjetju. Če je na to pomislil, se mu je to zdela strašansko dobra in smešna ideja. Še bolj pa mu je šlo na smeh ob dejstvu, da nihče nikoli ne bo vedel, da je vse to njegovo maslo. A če mu bo to želel kdo naprtiti, bo on lahko krivdo prevalil na tistega, ki je včeraj zadnji odšel iz službe. On je ta virus želel izbrisati iz sistema.

Bil je tako zelo živčen, a hkrati tako zelo prepričan, da bo vredno. Morda bodo to podjetje zaprli, morda ne. A skočil bi skozi okno samo zato, da bi oslabil svojega šefa.

Preden je začel, se je še zadnjič prepričal, ali je res sam. Ve, da nikoli ne moreš biti preveč previden. Poleg tega pa si ne more in ne sme privoščiti, da mu spodleti na tako začetniški način. Ne sme se izdati kar sam.

Nekaj njegovih sodelavcev se je že zbiralo na drugi strani hodnika, pred njihovimi pisarnami. Za vsak primer, če ga je kdo videl, se je raje sprehodil do stranišča. Svoje kolege je pozdravil in se jim nasmehnil, oni pa so mu to vrnil. Čim hitreje je želel mimo njih.

Po hitrem postopku se je vrnil iz pisarne, saj nikakor ni imel dovolj časa, da bi ga zapravljaj vsepovsod.

Usedel se je nazaj za računalnik v čuječno držo. Zdrznil se je že ob vsakem, tudi najmanjšem šumu. Niti sam ni vedel, da sliši tako dobro.

V računalnik je dal CD, USB-ključek in pomnilniško kartico, ki jo je potreboval in se lotil dela. Prekopiral je nekaj datotek in jih aktiviral. Poskrbel je, da so se skrivoma odprle v čisto vseh računalnikih tega podjetja. Nikoli se še ni počutil tako zlobnega in to mu je ustrezalo. Počutil se je močnejšega in bolj samozavestnega.

V tistem trenutku se je moral zbrati. Moral je ustrezno aktivirati virus, ki ga je sam poimenoval corona. Morda ni bil tako razširjen in poznan kot marsikateri drugi računalniški virus, a če ga ljudje ne poznajo, ga ne znajo blokirati.

Pod nadzorom je imel vse računalnike in corona je naložil na vsakega.

A na nekaj ni pomislil. Nekaj računalnikov je uravnavalo tudi količino vode v turbinah z vodo. Pod pritiskom je pozabil, da mora izločiti le te. Nalaganja virusa ni mogel preprečiti. Tudi odblokirati ga ni znal. In to pomeni, da turbine, ki so v kleti, lahko kmalu raznese, saj bi vanje prišla prevelika količina vode. In posledično bo razneslo čisto celo stavbo. Ni mu ostalo drugega kot upanje na najboljše. A globoko v sebi je vedel, da mora računati na najslabše.

Poskušal je preklicati virus, a okužil je tudi njegov računalnik, tako da to ni bilo mogoče. Ni mogel verjeti, da se je to res zgodilo. Upal je, da se bo kmalu zbudil iz nočne more. Če se bo, bo to najlepši dan njegovega življenja.

Ni si upal zagnati alarma. Sodelavce bo raje pustil, naj delajo brez težav, dokler se virus ne prenese tudi na njihove računalnike. Počakal je nekaj sekund in se poskušal umiriti.

A kaj kmalu je v njegovo pisarno prišla ena od računovodkinj, češ, da ji je računalnik zablokiral in ne more plačati računa. Ko je govoril z njo, se je pred njegovimi vrati pokazalo še nekaj drugih uslužbencev.

Pomiril jih je, češ da to ne bo trajalo dolgo. Izpadel je miren, a globoko v njem je vrelo. Ni vedel, kaj naj stori. Molil je, da ne pride eden od varnostnikov ter mu pove, da se loput ne da zapreti in so turbine preveč polne.

A čez nekaj trenutkov je bilo njegovo življenje uničeno. Ostal bo brez službe in marsičesa drugega. Moral je evakuirati celotno stavbo. A zadržal se je. Lahko zdržijo še nekaj časa. Turbine ne morejo biti še tako polne. In ljudje morejo dokončati delo, ki so ga v danem trenutku lahko. A naravni nagon mu je pravil drugače. Moral je izbrati. Pošlje delavce domov in se skupaj z njimi reši ali naj se za svoje delo skupaj žrtvujejo? Za trenutek je pomislil, da bi se rešil sam, a ni imel srca za to.

Sam sebe je videl, kako je zmrznil. Prvič se je znašel v takem položaju in ni imel pojma, kako naj reagira. Šesti čut mu je dopovedoval, naj celotno stavbo evakuira. Tako ali tako ne bo dobil povišice, če se zgodi to, kar so mu vsi dopovedovali.

Končno je zbral pogum in poklical svojo tajnico, češ, naj vsem, ki so trenutno prisotni v podjetju, pove, naj se zberejo zunaj pred vhodom v stavbo, kjer jim bo razložil, kakšna je dana situacija. Prej je še poklical šefa, da bi mu razložil, kaj se dogaja in ga prosil za nasvet.

»Torej, situacija je taka,« je Ryu nagovoril zbrane, »kot ste opazili, so vsi računalniki tega podjetja zablokirali. Med drugimi tudi tisti, ki odpirajo in zapirajo lopute, ki prepuščajo vodo v turbine. Slednje se hitro polnijo. Moramo evakuirati celotno stavbo, saj ne vemo, kako hitro se polnijo. Niti sam nisem najbolj na tekočem, a vaša varnost je pomembnejša od statistike.«

Videl je kar nekaj obrazov, ki so se iz prestrašenih spremenili v panične. Počutil se je, kot da mora nekaj storiti, reči, jih potolažiti ali jim dati upanje.

»Poglejte, za Watterfall Area ste naredili veliko. Verjamem, da ste sedaj šokirani, prestrašeni, panični in tako naprej, da ne omenim še česa. Prepričan sem, da si boste kmalu opomogli od tega in si uspeli pomagati. Sedaj pa reši se, kdor se more, saj časa ni na pretek. Lahko odidete domov. Nasvidenje in srečno.«

Nekaj sodelavcev je slišal odzdraviti, drugi so le nekaj zamomljali, spet tretji pa so imeli blokado govora od šoka ali pa so ga sovražili.

A tu še ni bilo konec. Naenkrat je nekaj počilo. Nad njimi se je pokazala neka čudna, močna svetloba. Znamenje, po Ryujevem mnenju, a bolj verjetno se mu je zdelo, da se je svetloba odbijala iz oken sosednjega podjetja.

Njegovi novi črni čevlji so naenkrat stopili v vodo. Zdelo se mu je, da je stopil v lužo, saj je včeraj deževalo kot iz škafa. A ko se je ozrl na beton in sledil toku vode, je ugotovil, da le ta prihaja iz podjetja Watterfall Area.

Zavedal se je, da je čas za slovo. Čas za slovo od svojega podjetja. Čas za slovo od svojih nekdanjih sodelavcev. Čas za slovo od življenja, ki ga je poznal do sedaj. Temu, kar je imel do sedaj, je moral reči nasvidenje. Bil je tako lahkoten občutek, a hkrati prepit s toliko žalosti ...

Šele ko je prišel domov okrog dvanajstih popoldne, se je dobro zavedal dane situacije. Da je to hudo prizadelo tudi njega, saj to pomeni, da bo otrokoma težje priskrbel kaj za pod zob. Zavedal se je, da ga to ni prizadelo tako kot marsikoga od njegovih sodelavcev in sodelavk.

Te misli si je hitro spodil iz glave in si začel iskati novo službo. Moral je nekaj početi, da se je zamotil. Moral je rasti, odkrivati nove stvari z otroško nagajivostjo in se razvijati.